

kassens Skyld og for den højtærede Konsejlspræsidents egen Skyld, men det maa oplyses — virkelig kan siges under disse Forhold at have været i saa vel begrundet god Tro, som burde være til Stede hos en Finansminister, naar han skulde gaa til saa ekstraordinært et Skridt som at laane Alberti i hans Egenskab af Sparekasseformand 1½ Mill. Kr. af Statskassen, og jeg maa bestemt hævde, at der maa findes Former af den ene eller den anden Beskaffenhed, under hvilke en saadan Undersøgelse kan finde Sted, og jeg venter bestemt, at jeg vil faa den højtærede Konsejlspræsidents Understøttelse i Kravet herom, thi støttet paa sin gode Samvittighed maa jo den højtærede Konsejlspræsident fremfor nogen anden kræve en saadan Undersøgelse.

Borgbjerg: Skulle vi ikke fortsætte paa Mandag? Det er et almindeligt Ønske her i Tinget.

Formanden: Jeg beder det ærede Medlem ikke afbryde Taleren.

Borgbjerg: Det er en saa vægtig Tale; der maa kunne svares paa Mandag.

Alfred Christensen: Vil Taleren ikke selv spørge Formanden, om vi kunne fortsætte paa Mandag?

Formanden: Jeg maa bede ærede Medlemmer forholde sig saa roligt, at Taleren kan fortsætte.

Zahle: Jeg skal ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg ikke er nær ved Afslutningen af mit Foredrag. (*Borgbjerg:* Dette her er jo komplet meningsløst, det er atter et Forsøg paa at kvæle Talefriheden) . . .

Formanden: Jeg maa bede det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds om ikke at forstyrre Forhandlingene.

Alfred Christensen: Sig det selv til Formanden.

Zahle: Jeg skal selv sige det, men Formanden ved jo meget godt, at jeg ikke er nær ved Afslutningen af mit Foredrag.

Formanden: Det ærede Medlem maa enten frafalde Ordet eller fortsætte.

Zahle: Ja, jeg skal fortsætte, og jeg kan fortsætte en Del Tid endnu, men det vil være meget beklageligt, synes jeg, om disse Sager ikke skulde faa en grundig Undersøgelse i fuldt Dagslys.

Se, da nu Konsejlspræsidenten af Udenrigsministeren var bleven advaret om, at der var meget stærk Tale i Bankkredse om, at det var galt med Justitsministerens Forhold, da Konsejlspræsidenten var bleven advaret herom, ikke blot i 1906 af Indenrigsministeren, men i 1907 ogsaa af Udenrigsministeren, saa var, saa vidt jeg kan skønne, Konsejlspræsidenten i en meget stor Forlegenhed. Han kunde dog vanskeligt have en Mand siddende i sit Ministerium, end ikke en kort Tid, mod hvem der rejstes saa graverende Beskyldninger af Kolleger i Ministeriet og forebragtes ham saa foruroligende Rygter. Nu bærer saa den højtærede Konsejlspræsident sig ganske overordentlig klogt ad. Jeg vil bede Dem lægge Mærke til, hvor ganske overordentlig snildt Konsejlspræsidenten nu tilrettelægger det hele for sig. Han skal generhverve en fuldkommen god Tro til Justitsministeren. Nu tror jeg, at der i hele den vide Verden kun var et eneste Sted, hvor han kunde gaa hen og hente en Forsikring om, at Albertis Forhold vare fuldkomment gode. Dette eneste Sted paa hele Jorden finder Konsejlspræsidenten med stor Sikkerhed. Han gaar hen til Alberti selv og siger til ham: „Man bliver ved at snakke om, at det er galt med Deres Forhold, at De har stor Gæld, at Deres Sparekasseregnskab er i Uorden osv.; hvordan forholder det sig?“ Saa siger Alberti Nej til det hele, der er ikke noget i Vejen.

Hvis Konsejlspræsidenten havde troet, at Alberti var skyldig, havde han saa tænkt sig, at Alberti vilde sige: „Ja, jeg er en stor Kæltring?“ Er det ikke ganske klart, at naar man kommer og spørger en Mand, om hans Regnskaber ere i Uorden, og om de Rygter, der gaa om han, ere sande, og det er en Mand, der endnu sidder og er Minister i et Land og endnu tror, at han kan holde sig oppe, og at Spillet kan vindes under en eller anden Form, kan der saa svares noget andet end Nej? Det Nej var ganske givet paa Forhaand, men paa det Nej bygger Konsejlspræsidenten en fuldkommen god Tro, paa hvilken han igen bygger meget.

Jeg skal nu undersøge, hvor meget Konsejlspræsidenten byggede paa denne saaledes erhvervede fuldkomment gode Tro. Jeg maa dog gøre den Bemærkning, at